

[Honoré.]

Der må budgetmæssigt gives høj prioritet til landbrugspolitik, industripolitik og energipolitik. Derudover bør der sættes på udviklingsbistand og oplysningsvirksomhed om EF, så befolkningerne kender og værdsætter det europæiske samarbejde efter fortjeneste.

I anden række kommer så efter min mening de øvrige hovedposter på EFs budget, herunder regionalfond og socialfond. Jeg vil gerne udtrykke betænkelighed ved, at man mener at kunne bruge EFs budgetter i større omfang i fordelingspolitikens tjeneste. Skal EF sikres en nogenlunde ensartet levestandard overalt i medlemslandene, så vil det koste enorme summer. Og når EF engang udvides med Grækenland, Spanien og Portugal og måske andre lande, så bliver behovet i virkeligheden et bundløst kar. Det må vi på forhånd erkende.

Jeg mener også, at EF bør være forsigtig med at overtage nationale opgaver. Det strider imod et princip, som man kalder subsidiaritetsprincippet, ifølge hvilket et overordnet organ ikke skal overtage opgaver, der lige så godt eller bedre kan løses nationalt.

De bevilgende myndigheder, herunder især Ministerrådet, men da også Parlamentet, må være på vagt over for enhver administrations, herunder også EF-administrationens, tendenser til formering ved knopskydning.

Skal jeg runde det af, vil jeg sige, at EFs budget skal foreløbig primært fremme, hvad der var den oprindelige målsætning: en økonomisk integration til gavn for alle medlemsstater og for helheden. Størrelsen af budgettet må så vurderes i lyset af denne målsætning.

Bodil Emanuel (DKP):

Fleere og fleere mennesker erkender, at Danmarks indlemmelse i EF har været en dyr fornøjelse. Nogle føler trang til at minde om ordspøget: »Når tosse kommer til marked, så får kræmmer penge«. Men egentlig er der vel ingen grund til at orientere dette høje tings medlemmer om de erfaringer, der er nedfældet af folket i vores ordspøget. Vi har jo medlemmer iblandt os, som i annoncer før den 2. oktober 1972 mente sig i stand til at rådgive vælgerne til at stemme ja for den daglige husholdnings skyld. På et eller andet tidspunkt påtager de sig vel også skylden for dette dårlige råd.

Debatten her i dag om de enorme og stadig voksende udgifter i EF, som automatisk over-

føres også på danske skatteydere, kan måske medvirke til at få nogle til at overveje deres stilling. Kendsgerninger om Danmarks dyrkøbte bekendtskab med EF er jo vanskelige at komme udenom. Den daglige husholdning blev nemlig ikke nemmere at administrere for de mange familier i vort land. Prisniveauet på fødevarer er næsten fordoblet, inflationen er i hastig march, arbejdsløshed, nedskæring af sociale udgifter, begrænsninger for kulturel og uddannelsesmæssig udvikling er fulgt i kølvandet af kriserne, der er væltet ind over os. Sammenkædningen med de store monopoler Europa har ført til en forstærkelse af de økonomiske problemer. Uden for EF ville Danmark nok have haft muligheder for frit at udvikle sig, have haft muligheder for at tage selvstændige initiativer til at modvirke de økonomiske krisetilstande, sådan som man nu har gjort det i Norge. Nu er vi i stedet for bundet til aftaler, som måske kan være fordelagtige. Man siger somme tider i markedsudvalget, at der er en indtil vished grænsende sandsynlighed for, at vi kan opnå fordele med hensyn til fiskekvoter, landbrugspriser, den grønne krone og monetære udligningsbeløb, men beklageligvis er vi ikke altid så heldige, som vi kunne ønske os. Det står fast, at vi er bundet på hænder og fødder til at følge den udvikling, som de stærke parter måtte bestemme for os i fællesmarkedet. Derfor har EF været et dyrt bekendtskab.

Der kan ikke herske nogen tvivl om, at kommunisterne har samme opfattelse som flertallet af befolkningen. Hvis man skal følge meningsmålingerne, ønsker det os frigjort fra EF. Naturligvis støtter kommunisterne også opfordringer til i videst muligt omfang at gribe ind over for de stadig stigende udgifter i EF. Automatisk overføres de til vores budget. Med en flot håndbevægelse, kan man måske sige, og med henvisning til, at vi er pålagt disse udgifter fra EFs side, så bevilges der ifølge finansloven rask væk hundreder af millioner kroner til fællesmarkedet. Efterbetalingerne fra sidste års finanslov er løbet op i 115 mill. kr., som vi skal bidrage med. Bidraget for 1976-77 kommer dermed op på 1.237 mill. kr., altså det direkte bidrag. Bidragsprocenten vil ifølge det fastlagte stige de kommende finansår, i 1977 med 2,39 pct., og det indebærer, at det danske bidrag vil komme til at udgøre 1,6 mia. kr. eller 1.660 mill. kr., som er optaget på finansloven for 1977-78 som de direkte udgifter til EF. Be-